

Rajta, playboy,
törj meg,
ha mersz...

BREAK ME

a Brayshaw-finálé

finep
selection

MEAGAN BRANDY

MEAGAN BRANDY

BREAK ME

a Brayshaw-finálé

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

PROLÓGUS

AGGODALOM BARÁZDÁLJA A HOMLOKOMAT, a fejemben lüktető fájdalom átjárja az egész testemet. Megpróbálok mély levegőt venni, de a tüdőm nem engedelmeskedik.

Figyelmen kívül hagyom az ereimben lüktető vér és a zakatoló szívem árulkodó jeleit, és elmerülök a saját magam okozta rémálomban.

Egy üvöltés rázza meg a levegőt körülöttünk, de nem tudom megmondani, kié lehet. A mély és állatias hang hallatán pánik fut végig a szobán, és meghűl a vér az ereimben.

Földbe gyökerezett lábbal állok, és tudom, mi következik, még mielőtt megtörténne.

Egy utolsó kétségbeesett próbálkozás, ami a véget jelenti. Itt, ezen a szent helyen.

Mindenki más is érzi már.

A mögöttem lévő test megmerevedik, a jobb oldali árnyék közelebb kúszik. Sötét, kísérteties hideg tölti meg körülöttünk a levegőt.

Hirtelen megpördítenek, a bejárat felé irányítanak és áttaszítanak az ajtón.

Megjátsszom az engedelmességet, de sikerül kiszabadulnom, és visszairamodok a szoba másik vége felé.

A rám szegeződő tekintet kitágul, valaki utánam veti magát, de már túl messze vagyok.

Oldalról akarom megközelíteni, újra életet lehelni a halott szem-párba, ami már nem talál, de ahogy egész közel érek, az elkerülhetetlen a lelkembe mar.

Fáj, szinte már éget, de csak egy pillanatig, aztán...

Üresség.

1. FEJEZET

Brielle

RAVASZNAK HISZI MAGÁT. Elterpeszkedik a kocszi ülésén, ami nyilvánvalóan nem az övé, játssza a magánnyomozót, de rohadtul béna benne.

De komolyan, jesszusom! Itt parkol az utca kellős közepén, röhögcsélve beszélget a kormány mögött ülő sráccal, és valami olyan cuccot szív, amit tutira nem itt vett. Várakozik. De kire, talán rám?

Valami nagy belépőre, amiben élénk színűre mázolt szájjal hátra dobom a hajam és kidomborított mellel minden tőlem telhetőt megteszek, hogy magamhoz csalogassam, míg ő magában jól szórakozik rajtam, és azt tervezgeti, mihez kezd majd a barátja kishúgával?

Nem, nem erről van szó.

Közvetlenül a nagynéném háza előtt parkolt le, lehúzott ablakkal, és meg sem próbálja leplezni a kocsiból kiszűrődő hangokat vagy szagokat.

Mégsem hiszi magát ravasznak.

Magasról tesz mindenre, mert *tudja*, hogy érinthetetlen. Ez abból is jól látszik, ahogy kivágja a kocsiajtót, és egy lázadó huligán könnyedségével kilép a borongós levegőbe.

Ez a srác egy olyan világból jön, ami nem is lehetne távolabb az enyémtől.

Nálunk a tizenévesek leparkolnak a mocskos folyóparton, és lerészegednek a kocsijuk platóján. Ott is alszanak, másnap reggel meg az apjuk és anyjuk meleg reggelivel, mosolyogva köszönti őket nagy szeretettel otthon. Fiúkon és a lányokon balhéznak, vagy hogy ki-nek a hibájából szerzett pontot a rivális csapat az előző esti meccsen. Egyszerű, hétköznapi dolgok ezek.

Ahonnán ez a srác jön, ott elvész a kamaszkor. A bulikat palotákban tartják, a szülők közömbösek, a nézeteltérések kegyetlenek. Az egy olyan város, amit egy erkölcsileg megkérdőjelezhető, de nagy hatalmú család alapított, és vezet a mai napig. Egy olyan város, ami híján van mindenféle igazságszolgáltatási rendszernek.

Nem, ez így valójában nem pontos.

Van igazságszolgáltatási rendszerük. Három könyörtelen és kemény tizennyolc éves srác személyében.

Három mostohatestvérében, akik egyenként is nagyobb célokért születtek, mint amit egy kívülálló valaha is megérthet.

Ők a három Brayshaw fivér.

Ebben a pillanatban az egyikük épp a házam előtt ücsörög és várakozik.

De nem fog belehalni még egy kis várakozásba...

Royce

Szemügyre veszem a lelakott környék elkerítetlen házait, és rálépek a füves placra. Közelebb merészkedek a házhoz, aminek rozoga hátsó ajtaja és leszakadt redőnyei vannak. A kert közepén áll egy pad, lehuppanok az idő ette, szálkás fára.

– Miért üldögélsz a hátsó kertünkben és bámulod a házunkat?

Felpattanok a picsába, és amikor megpördülök, egy apró csajsziira bámulok, aki felvont szemöldökkel von kérdőre.

Szótlanul meredek vissza rá. Keresztbe fonja a karját, és várakozás közben oldalra nyomja a csípőjét. Alig lehet több mint, a faszom se tudja, százötven centi. Talán.

Kibaszott apró.

Olyan egérszerű, a napszemüvege eltakarja előlem a szemét.

Átugrom a padon, és felé dőngetek. Egészen hátradönti a fejét, hogy a szemembe nézhessen, de nem hátrál meg.

– Miért nincs kerítés egyik kert körül sem, hogy távol tartsa az olyanokat, mint én, és megakadályozza, hogy a házat bámuljam?

– Mert ez a hely tökéletesen biztonságos.

– Olyan nincs, picikém.

– A legrosszabb, ami itt történhet, hogy Tom Marvel az utca végéről páros napokon locsol a páratlanok helyett – mondja színlelt kétségbeeséssel.

Micsoda egy okostojás!

– Jól hangzik.

– De mennyire.

– Szóval azt mondod, *itt* laksz?

A hüvelykujját a hátizsákja pántja alá csúsztatja.

– Igen, itt.

Végignézek rajta.

– Mind a százötven centid?

Kihúzza magát, és két teljes centivel magasabb lesz, de mielőtt bármi mást mondhatnánk, a falnak csapódó szúnyoghálós ajtó vonja magára a figyelmünket.

Lassú vigyor terül szét az arcomon, ahogy belefeledkezem a látványba.

Dús és hosszú, sötét haj, hófehér bőr.

Íme, itt van.

A bosszúm megtestesülése.

Tökéletes koppintása a köcsög punk bátyjának.

– Á, *így* már van értelme – mondja az alacsony csaj.

– Minek? Hogy görcsölsz az ittlétemen, pazarlod az időmet és a saját lélegzetedet? – kérdezem, és le sem veszem a szemem a prédám-ról. A lány a vörösre festett szájába vesz egy cigarettát, és rágyújt. Felénk fordul, szív egy slukkot, majd hosszan kifújja a füstöt. Hunyogva néz rám és az egérre.

Vár, ahogyan én is.

Gyere, cicamica...

Úgy tesz, mintha nyugodt lenne, de nehezen megy neki, és végül lassú léptekkel elindul felém.

– Most már mehetsz – mondom az előttem álló kiscsajnak, de ő nem mozdul. A prédám gyorsan előttem terem.

– Uncsitesó! – Kihúzza magát, de egyikünk sem néz az apró lány felé. – Ki a barátod? – Megvillantja a szexi mosolyát.

Jóféle mosoly. Kicsit túl magabiztos, de jó.

Könnyen letörhetem. Mindamellet, ez az egész sokkal nehezebben menne, ha kételkedne magában. Akkor először az alapokat kellene lefektetni, és csak utána lehetne a csajt.

– Nem a barátom – felel az aprólék tudálékos hangon. – Valójában miattad van itt.

A lány pimaszul elvigyorodik, mintha már összerakta volna a képet.

Túl könnyű lesz, bassza meg.

Nem szabadna játszanom a zsákmánnyal, de mit tehetnék, ha egyszer olyan nyilvánvaló, hogy ő is játszadozni akar velem?

Közelebb lépek, majdnem szemmagasságba kerül velem. A tekintete a nyakamon lévő tetoválásra siklik.

– Van egy órám, mielőtt ránk omlik a valóság, *Brielle*. Mihez kezdesz vele?

A lány tépelődik egy ideig, majd a faszlohasztó felé fordul.

– Lefoglalod magad egy kicsit tovább idekint?

A rosszindulat kiérződik a hangjából.

– Bemegyek én bármikor, amikor épp mókázol?

Brielle erre vigyorogva pont oda vezet, ahol látni akar. A hálószobájába.

A ház rendezett, szinte már mániákusan tiszta, a szöges ellentéte a szobájának, ahol kibaszott nagy a kupi, minden szanaszét van, és az ágy is vetetlen. A padlón heverő matracra bámulok. Már majdnem úgy döntök, hogy elhúzóok innen a faszba és magammal rángatom őt is, de vetkőzni kezd.

Ezért hát leülök, és hagyom, hogy lenyomja a műsorát.

Igaz, hogy pasi vagyok, és imádok dugni, de nem döntök meg minden kétségbeesett lányt, és ő már-már súrolja a határt.

Okkal jöttem ide, ezért hátradőlök, és hagyom, hogy azt csinálja, amit akar. Ami történetesen én vagyok.

Deréktől felfelé pucéran, de még mindig a feszes nadrágjában leterdel elé, kiszabadítja a farkam a farmerből, és egy percet se veszítve a szájába veszi.

Nem éppen így kedvelem, szeretem, ha van egy kis felvezetés, egy kis előjáték, amitől felpörög a vérem, megremeg a farkam, és elszáll az agyam. Szeretem, ha egy lány nedves, és készen áll rám, veszettül vágyakozik az első érintésre, és mohón még többet akar.

Ez a lány semmi ilyesmire nem hagyott időt, így nem tehetek mást, csak nézem, ahogy dolgozik rajtam.

Egy-két perccel később máris nyögdecselni kezd a farkamon, és végre az erekcióm is majdnem teljes.

A hajába túrok, hogy rásegítsek egy kicsit, és remekül működik. Felgyorsít, és szorosabban zárja körém az ajkát. Hátravetem a fejem, igyekszem elmerülni a pillanatban, de ahogy a tekintetem az ablak felé siklik, kibaszottul megdermedek.

Az unokatestvére, ahogy ő nevezte, a viseltes rolón keresztül kukucskál befelé. Elkerekedik a szeme, amikor rájön, hogy lebukott, és hirtelen eltűnik.

Egy hatalmas csattanást egy halk jajgatás követ.

– Mi’fasz? – kiáltok, és talpra ugrok. Egy pillanat alatt lelohad a farkam, gyorsan visszahúszom a cipzárom, és kisietek az ajtón. – Jobban jár, ha nem vett videóra semmit!

Léptek dübörögnek mögöttem a linóleumpadlón.

– Várj! – kiabál utánam Brielle. A kezével eltakarja meztelen mellét, miközben kिरontunk a verandára. A törpike felugrik a földről, és sántikálva futásnak ered.

– Jobb, ha utánamész – javasolja Brielle.

A vállam fölött ránézek.

– Mi a faszért mennék?

Elvigyorodik, és hátrálva besétál a házba.

– Mert ő... Brielle. Én az unokatestvére vagyok, Ciara.

Megdermedek, ő pedig nevetve a fejét csóválja, és a képeembe vágja az ajtót.

A büdös picsába!

Átugrom a korlátot, és a lány után eredek.

– Hé! – kiáltok.

Az *igazi* Brielle szaporábbra veszi a tempót, miközben próbálja nem terhelni a bal lábát, de nem sokra megy. Azonnal utolérem.

– Miért hagytad, hogy azt higgyem, ő vagy te?

Felhorkan.

– Nem az én hibám, hogy azt hitted, én vagyok a magasabb, dögösebb, *könnyebben* kapható kettőnk közül! – Megragadom a karjánál fogva, egy helyben tartom. Felszegi az állát, a szemét még mindig a bazi nagy napszemüveg takarja. Én lebámulok rá, és már nyitom a számat, de nem tudom, mi a faszt mondhatnék neki. Újra keresztbe fonja a karját, és ezzel teljesen letaglóz. – Tudom, hogy ki vagy.

Kihúszom magam.

– Tényleg? És ki vagyok?

– Royce Brayshaw, a Brayshaw családból. – Nem habozik a válasszal.

Végigsimítok a nyelvemmel a fogaimon.

– És te ki vagy? Csak hogy tisztázzuk.

Kinyújtja felém a kezét, én pedig a homlokomat ráncolva figyelem.

– Ó, bocsánat, hát persze! Ezüstkanállal a szádban születél. – Oldalra billenti a fejét. – *Ezt* hívják bemutatkozásnak, sokan csinálják.

– A nevedet, okostojás!

– Rázz velem kezet – tolja megint oldalra a csípőjét.

Visszatartok egy mordulást, és a tenyeremet az övébe csapom.

Határozottan megrázza a kezem.

– Jó végre találkozni egyikőtökkel szemtől szemben. – Egy enyhe vállrándítással megigazítja a vállán a táskáját. – Egyébként tudod, hogy ki vagyok. – Szünetet tart. – Legalábbis, *most már*.

– A nevedet akarom, *a te* szádból, nem az övéből... akárki is volt az. – Megrándul az állkapcsom, miközben várom, hogy megszólaljon. De nem teszi, ezért közelebb lépek. – Ne játszadozz velem, picikém!

– Persze... – Az ajkába harap, és bólint. – Mert *Brayshaw* vagy.

Megilletődöm, és bár nem látom, de biztos vagyok benne, hogy ez a kis csitri a szemét forgatja a szemüveg mögött. Az órájára néz, és az idegeim elérik *a bassz oda most, a többit találd ki később* szintet.

– Legyen – mondja bosszúsan. – Brielle Bishop vagyok, késésben. Megfordul, és elsétál.

Lelép.

Tényleg? Hát márpedig kurvára, hogy nem!

Üldözőbe veszem.

Brielle

Ilyen az én szerencsém. A bátyám egyik főnöke követ, nem is akár-melyik.

A dögös, kicsit ijesztő, *véletlenül-mindjárt-elcsöppensz-a-sötét-és-kihívó-tekintetemtől* playboy, akiről olyan sokat hallottam, de még sosem volt hozzá szerencsém szemtől szemben. Most itt oszon mögöttem, figyelni, ahogy sántikálok, mintha totál szerencsétlen volnék, és valószínűleg jó alaposan kielemez minden porcikámat.

Hát, legyen.

Őszintén szólva, teljesen máshogy nézek ki, mint bárki is gondolná, aki valaha találkozott a bátyámmal. Figyelembe véve, hogy a bátyám az elmúlt négy évben a Royce családja által biztosított nevelőotthonban élt, és ez idő alatt végig nekik dolgozott, teljesen érthető, hogy Royce fejében egy komplett kép élt rólam, amikor idejött. A valóság azonban a szöges ellentéte ennek.

A bátyám simán van egy nyolcvan. Laza kiállítású csávó koromfekete hajjal és kristálykék szemmel. Magas és vékony, és olyan aurája van, amivel magához vonzza az embereket, még ha elsőre zárkózottnak is tűnik. Mindkét világból a legjobbat képviseli, és simán hozza azt a személyiséget, amit a helyzet épp megkíván.

Én ellenben alig vagyok százötven centi, mint ahogy azzal Royce is rettentő leleményesen poénkodott. A napszemüvegem épp elrejteti a szemem, így ott sem kereshette a hasonlóságot, na, nem mintha találna szemernyit is, ha a tükröződő lencsém mögé látna. A hajam az államig ér, és olyan platinaszőke, hogy csak egy kis lila samponnal kell megmosnom az ezüstös csillogásért.

És van fenekem, persze nem olyan, amilyenhez Royce jó eséllyel hozzászólt, és nem is olyan feszes és peckes, mint Ciaráé. Az enyém kerekesebb és teltebb, akár egy nagy barack, de történetesen pont jó, ahogy formálja a derekamat, szóval teszek rá, ha bárki elítéli.

Ettől még nincs ínyemre, hogy Royce a sarkamban van, és a tekintetével méricskél, már ha valóban azt csinálja.

Miért követ még mindig?

Éles fájdalom hasít a lábamba, de vicsorogva tovább-botorkálok.

– Állj! – parancsol rám, mintha a kutyája volnék.

Felgyorsítok.

– Nem állok meg. Mint már említettem, késésben vagyok.

– Honnan? Az imakörből?

– Jó poén – felelem gúnyosan, és magamban átkozom az ocsmány iskolai egyenruhát, amit ránk erőltetnek. – Bár kicsit kiábrándító is annak fényében, hogy hírhedt vagy a gyors észjárásodról, de talán minden csak kamu, amit hallottam rólad. Igazából... amit odabent láttam, szintén meglepően nagy csalódás volt.

Megbotlom egy fűcsomóban, de még mielőtt a sérült lábamon kellene megtámaszkodnom, két hatalmas kéz átkarol a derekamnál fogva, és felemel a földről. Azonnal le is tesz, a táskám pedig a könyökhajlatomba csúszik.

Felkapom a fejem, és a vállam fölött egy ingerült szempárral találom szemben magam.

– Ugyan már, csajszi – suttogja gúnyosan Royce. – Ha pletykát akarsz indítani, próbálkozz valami olyannal, amit itt helyben nem tudok megcáfolni.

– Hajrá, te leleményes Hugó. – Hetykén vállat von, és valami azt súgja, hogy mindjárt bizonyítani akar, ezért inkább megelőzőm. – Ne, ne tedd – hadarom.

Oké, ez az én hibám. Hazudtam.

Amennyire a leskelődő helyemről meg tudtam állapítani, a szó semmilyen értelmében nem volt csalódást keltő. De meg mernék esküdni, hogy Ciarát üresnek és unalmasnak találta.

Az unokatesóm messze lehet az esetétől, legalábbis, ha ennek a playboynak van esete.

Komolyan nem akarom megszólítani Ciarát, vagy ilyesmi, mert megvannak a maga problémái, és ha szextől akarja jobban érezni magát, hát lelke rajta, de úgy ugrik rá mindenkire, mint egy tüzelő szuka. Időnként hallok sztorikat arról, hogyan zárja ki az érzékiséget az afféroból. A gyors menetek önjelölt királynője.

Ha többet adsz nekik a testednél, B, ezek kicsinálnak.

Egy megtört lány bölcsessége.

Egy ilyen sráccal viszont, szerintem ez a lehető legrosszabb stratégia. Lefogadom, hogy ebből a túl magas, túl gyönyörű tetovált és vadállatias fiúból csak úgy lehet kihozni az ötcsillagos élményt, ha először felébreszted a benne rejlő mesterszakácsot.

Ha másképp teszel, magaddal cseszel ki.

Mintha tejszínhab nélkül innád a forró csokit; hiányzik belőle a mennyei élmény.

Royce-nak mosolyra húzódik a szája sarka, egyre jobban hunyorít felém.

– Több vagyok mint egy *fiú*, aprólék.

Elfintorodom, és enyhe borzongás szalad végig a bordáimon.

– Hangosan gondolkodtam?

– De mennyire.

– És sokat mondtam? Vagy csak, tudod, a fiús részt?

Esküdni mernék, hogy legszívesebben nevetne, de visszafogja magát, amitől kissé elszégyellem magam.

– Mit szólnál, ha megismételnéd az *egészet*, és akkor elárulom, melyik részt mondtad már ki hangosan?

– Bazi rossz ötlet.

Felhúzza az egyik szemöldökét, én pedig rögtön a vastag, sötét ív fölötti apró sebhelyre pillantok.

Miután elgyengülve koncentrálok egyetlen porcikájára, már nem bírok leállni, és további részletek után is kutatok.

A küzdelmek és a fájdalom nyomait keresem, a megélt élet jeleit, azt a sötétséget, amiről annyit hallottam, de ami mégsem néz vissza rám.

Végül megpillantok egy másik sebhelyet az arcán, és egy egészen halványat az állkapcsán, de a tekintetem elidőzik a dús alsó ajkán, amint végighúzza rajta a fogait.

Tökéletesen tökéletlen... de még így is nagyon adja nekem.

– Miért jöttél ide? – A szemébe nézek, noha nem láthatja a nap-szemüvegemtől.

Halvány ránc barázdálja a homlokát, de a tekintetéből egy teljesen más kérdést olvasok ki. Tudni akarja, honnan ismerem, de még jobban érdekli, hogy ha már egyszer tudom, ki ő, miért kérdezem az idejövetele okát. Ezek a kérdései viszont megválaszolatlanok maradnak, mivel úgy dönt, inkább másikat tesz fel.

– Miért hagytad, hogy összekeverjelek az unokatesóddal?

Mert száználmas vagyok, és mindig megadom az embereknek, amire vágnak.

– Ő sokkal inkább az esetednek tűnt.

Egy árny suhan át az arcán. Ismerem ezt az égető érzést, ami könnyedén lángra kap, ha előítéletesen téves címkéket aggatnak az emberre. De ő is ugyanezt tette velem, nem? Elég volt egy pillantást vetnie Ciarára, és bummm, döntést hozott.

Az ember már csak ilyen, külsőségek alapján ítél.

Az ítélkezés és az elvárások az emberiség legnagyobb kudarca.

– Az esetemnek, mi? – A hangjából düh árad. – Miből gondoltad ezt?

– Hát, szinte tök ugyanolyan farmer van rajtatok, szóval... – poénkodok. – Borsó meg a héja, Starsky és Hutch, Scully és Mulder?

Ez megteszi a hatását. Royce leengedi a pajzsát, a szája sarka akaratlanul mosolyra húzódik. Nem pimasz vagy harsogó a nevetése, de épp elég hangos, hogy felriassza a madarakat a körülöttünk lévő fákon. Igazi mélyről jövő hahota, tele étellel és gondtalansággal, és ettől nekem is nevetnem kell. Amint elvigyorodom, Royce nevetése elhalkul.

Egyetlen szusszanás, és a srác előttem máris átalakul, magára ölti a nem létező álarcosbál legragyogóbb, mégis legelnyűttebb maszkját, amit önmaga kényszerít magára.

A hús-vér álcát.

Talán nem is álca ez, ettől függetlenül hirtelen visszafogja magát. Nekem meg nincs szükségem több ilyen bezárkózó és bujkálásra hajlamos emberre a közelemben. Mindig mindenki csak titkolózik előttem.

– Most már elengedhetsz – mondom neki. Erre felszegi az állát, és a sűrű szempillái mögül a feneketlen, sötét tekintete megtalálja az enyémet. Valami azt súgja, hogy forduljak el, de képtelen vagyok rá. Teszek még egy próbát, hogy ő lépjen távolabb elsőként, mert nagyon úgy tűnik, nekem nem fog menni. – Egészen biztos, hogy nem esek orra.

– Ki mondta, hogy azért kaptalak el, mert orra estél? – Egyre szorosabban ölel, még közelebb húzódik hozzám. Esélyem sincs megfordulni, vagy úgy levegőt venni, hogy az illata be ne töltené az orromat. Akár az óceán felől fújó szél, keveredve a marihuána és a csoda illatával.

Nyilván meghülyültem, szóval nagy nehezen kizárom az illatát. Nem értem, pontosan mire céloz Royce, de amint ez a gondolat átfut a fejemben, egy kicsi csikorgó hangja tölti be a levegőt.

Végigpásztázom az utcát, és ugyanazt a fehér kocsit látom megállni, amiből Royce is kiszállt, csak most a másik srác pattan ki belőle. Fürgén megkerüli a kocsit, miközben alaposan körülnéz, majd szélesre tárja a hátsó ajtót. Én körbenézés nélkül is tudom, hogy ilyen korai órán a környék még kong az ürességtől. Hirtelen előnt a pánik, végigfut a gerincemen, megakasztja a szót a torkomban.

Royce villámgyorsan lehajol, a térdem alá nyúlva felkap, és egy szempillantás alatt a karjaiban találom magam. Gyorsan belékapaszodom, mert ki tudja, mikor jut eszébe játék babaként dobálni.

Még mielőtt felfognám, mi történik körülöttem, a fűről a járdára lép, és hezitálás nélkül becsusszan velem a hátsó ülésre. Az ajtó bevágódik mögöttünk, a kocsit már indul is.

Most kellene magamhoz térnem a sokkból, kiabálva rúgkapálni és *karate kölyökként* jól seggbe rúgni őket, de csak az jár a fejemben, hogy:

Azt.

A.

Kurva.

Eget.

Elrabolt egy Brayshaw.

És én még csak nem is ellenkeztem.

2. FEJEZET

Royce

HÁT, EZT NEM ÉPPEN ÍGY TERVEZTEM.

Brielle Bishopért jöttem, erre hagytam, hogy az unokatestvére tovább bekapja a farkamat, és még csak nem is csinálta jól.

Ez az egész szarság gyakorlatilag nem is az én hibám. A csajok átvágtak, én meg voltam annyira hülye, hogy bedőljek nekik.

Beszambáztam ide egy bizonyos képpel a fejemben egy lányról, aki elég vagány ahhoz, hogy annak a seggfejnek a húga legyen, aki mindenki másnál gyorsabban vívta ki magának az első helyet a családom mocskos ügyeinek intézésében. Egy igazi belevaló csajt vártam, aki nem fél bepiszkolni a kezét és kinyitni a száját.

Nem csoda, hogy azt hittem, Brielle a nyers, kemény és kicsit megfásult kinézetű kettejük közül, nem pedig ez az álmatag kis aprólék, aki még egy kurva ablakon sem bír bekukkantani anélkül, hogy kifecamítaná a bokáját.

Az ölemben ülő lányra pillantok. Nem veszekszik velem, nem nyugtalankodik, nem csapkod, még csak nem is dühös. Legalább az egyiket csinálnia kellene ezek közül.

De nem teszi.

Nyugodt és összeszedett, és ezzel az örületbe kerget.

Lehet, hogy kattos kicsit?

Amint ez a gondolat átfut az agyamon, Brielle felemeli a jobb kezét, és kurvára biztos vagyok benne, hogy jól gondolom, mert az a bizonyos kéz most sem csap le rám. De nem ám, helyette ez a frissen elragadott pindúrka ostoba módon előrenyúl a két ülés között, hogy bemutatkozzon a sofőrnek is.

– Brielle vagyok – mondja.

Mac összezavarodva fordul meg, de amint Brielle biccent felé, megadóan kifújja a levegőt. A száját összeszorítva elfogadja a kezét.

– Én meg Mac.

– Tudtam. Tehát nem Maddoc vagy Cap. Érdekes.

A testvéreim neve hallatán felkapom a fejem.

– Mi olyan érdekes ebben?

– Az, hogy te itt vagy, ők meg nem. Azt hittem, olyanok vagytok, mint a három muskétás – tudálékoskodik. Amikor látja, hogy nem ül ki felismerés az arcomra, ingatni kezdi a fejét, mint egy kurva bólogató kutya. A tenyéryi napszemüvege és a rövid, ezüst haja csak hozzátesz. – Tudod – kezdi –, egy mindenkiért, mindenki egyért...

– Még a kibaszott öklét is megrázza a mondat mellé.

Mac elneveti magát, de egy krákogással igyekszik menteni a helyzetet. A tükörben találkozik a tekintetünk, és egyértelműen látom, hogy jól szórakozik. És az is egyértelmű, hogy a köcsög mit fog lépni: igazít a tükrön, hogy még jobban lássa Brielle-t.

– Szóval, Brielle, van vezetékneved is? – kérdezi.

– Ahogy mindenkinek – von vállat Brielle.

– A mi világunkban nem – vigyorog Mac.

– Ó, hát persze. A hírhedt város, ahol az igazságügyi rendszert a kívülállók távoltartására felbérelt néhány zsarú testesíti meg, és ahol

a törvény a három zabolázatlan srác egyike által ostorként sújt le a bűnösökre. – Brielle rám néz, és igen, kihallani egy csipet gúnyolódást a hangjából, mégis van egy olyan érzésem, hogy inkább csak cukkolni próbál. – Mondd csak, playboy, a tiéd bőrből készült? – Mac vállá belerázkódik a visszatartott nevetésbe, de én csakis ennek a lánynak a megfejtésére koncentrálok. – Szóval – tér rá megkönnyebbülten. Mondom: *megkönnyebbülten*. Egy autóban ül két idegen pasival, akik egyetlen szó nélkül vonszolták el otthonról a seggét. Még a fejét is az ablaknak támasztja, miközben nyugodtan témát vált, és megkérdezi, amire annyira kíváncsi. – Hová megyünk?

Döbbenten meredek rá.

Faszért ilyen nyugodt?

– Hozzászoktál, hogy random pöcsök elkapnak és bevágnak egy rendszám nélküli kocsi hátuljába, vagy mi?

– Nem – feleli nevetve. – És te máskor is kocsikázol tíz órát egy olyan srác kishúgának a házához, akit a családod bérelt fel, hogy játssza a maffiafőnököt nálatok?

– Mi'fasz? – Meglepődve kicsusszanok alóla. Brielle a padlóra csúszik, de fürgén felpattan, és visszaül mellém. – A bátyádnak aztán kurva nagy pofája van!

– Ne beszélj a bátyámról! – förmed rám azonnal.

– Kapja be a bátyád! – csattanok fel, mire Brielle kissé kihúzza magát. – Nem lenne szabad...

– Beszélnie, és bármit is megosztania velem az életetekről? – vág a szavamba, és mély barázda hasít a homlokába. – Hidd el, pontosan tudom, hogy a körülöttem élőket, hála a kis családnak, milyen titoktartási eskü köti.

Összeszorítom a fogam.

– Mi'faszt akarsz ezzel mondani?

Vállat von és elfordul, kibámul az ablakon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Tudod, attól, hogy eldobsz valamit, az még nem merül örök feledésbe.

– Csajszí, nem fogom, hogy mire akarsz kilyukadni, szóval csak... hallgass el!

– Szeretnéd, mi?

– Inkább szeretném betömi a szádat, és zsákot húzni a fejedre.

Brielle unottan megtekeri a csuklóját. *Megtekeri a kurva csuklóját*, de a tekintetem Macre siklik, amikor meghallom, hogy ő meg röhögni merészel.

– Mit szólnál, ha elhallgatnék, amikor te megszólalsz? – alkudozik Brielle, és felém nyújtja a kezét, egyfajta fegyverszünet gyanánt. A kezéről felnézek a szemébe.

– Itt nem te dirigálsz.

– De te sem – feleli nevetve. – Jelenleg egy vidéki városban vagy, és itt két fontos szabály van: sose vedd ki az utolsó hideg sört a hűtőből anélkül, hogy tennél be helyette újat, és ne etesd a járőr lovát.

– Csajszí...

– A nevem Brielle – vág közbe, és megint közelebb hajol. – Nem csajszí, nem aprólék, nem picurka, és semmi ezekhez hasonló, béna becézés, amiken szólítani akarsz, csak azért, mert úgy érzed, folyton szembesítened kell vele, hogy egy senki vagyok. Felfogtam. Te vagy a megtestesült *Hangya boy*; te nagy vagy, én meg kicsi.

Egyáltalán nem követem.

– *Mi van?*

Brielle felszegi az állát.

– Sose nézel tévét? Gyerekként se néztél? Túlságosan leköt, hogy játszd a *Bosszúállókat*, és védj az otthonod? – Oké, most már tuti, hogy ez a csaj totál kattant. – Nem érdekes, nyilván nem a te hibád, hogy kifognak rajtad a filmek – mondja, mintha egy szót is értenék a halandzsájából. – A lényeg, hogy jó eséllyel értéktelennek titulál